

«Παρεμβαίνοντες...»

Ἐκ τοῦ ἱεροῦ Βαπτίσματός μας

Ἡ «ἀπόταξη» τοῦ σατανᾶ (β') Ἡ οὐσία τῆς «ἀπάρνησης»

Ἀκόμη καὶ σήμερα, μετὰ τὴν ἄθλια φθορὰ ὄλων τῶν καλουμένων «χριστιανικῶν» κόσμων, αὐτοκρατοριῶν, ἔθνῶν, πολιτειῶν, πάρα πολλοὶ Χριστιανοὶ εἶναι ἀκόμη πεπεισμένοι, ὅτι οὐσιαστικὰ δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ λανθασμένο στὸν κόσμον καὶ ὅτι μπορεῖ κάποιος νὰ δέχεται πολὺ εὐχάριστα στὴν «ὁδὸ τῆς ζωῆς» τοῦ ὄλες τις ἀξίες καὶ «προτεραιότητες» τοῦ κόσμου, ἐνῶ ταυτόχρονα μπορεῖ νὰ ἐκπληρώνει τὰ «θρησκευτικὰ του καθήκοντα».

Ἀκόμη περισσότερο, ὅταν θεωροῦμε τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστιανισμό ὡς μέσα γιὰ τὴν κατάκτηση μιᾶς πετυχημένης καὶ εἰρηνικῆς ἐγκόσμιας ζωῆς, ὡς πνευματικὴ θεραπεία πὺ λύνει ὄλες τις ἐντάσεις, ὄλες τις περιπλοκές, πὺ δίνει αὐτὴ τὴν «εἰρήνην τοῦ νοῦ» πὺ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἐπιτυχία, τὴν σταθερότητα καὶ τὴν εὐτυχία.

Ἡ κύρια ἰδέα, ὅτι ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἀπαρνηθεῖ κάτι καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ «κάτι» δὲν εἶναι μερικὲς φανερὰ ἀμαρτωλὲς καὶ ἀνήθικες ἐνέργειες, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὄλα μία ὀρισμένη θεώρηση τῆς ζωῆς, ἓνα «σύστημα προτεραιοτήτων», μία θεμελιακὴ στάση ἀπέναντι στὸν κόσμον, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Ζωὴ εἶναι πάντοτε ἓνα «στενὸ μονοπάτι» καὶ μία μάχη, ἔχουν κατ' οὐσίαν προδοθεῖ καὶ δὲν βρίσκονται πλέον στὸ κέντρο τῆς χριστιανικῆς κοσμοαντίληψης.

(Πρωτοπρ. π. Ἀ.Σ.,
«Ἐξ Ὑδατος καὶ Πνεύματος»,
σελ. 43-44)

30.7.2017 ἐκ. ἡμ.,
† Ἀγίων Σίλα, Σιλουανοῦ, Ἐπαινετοῦ κλπ.
Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ο'